

Soud první stolice v řízení o zatímním opatření vnucenou správou schválil usneseními ze dne 15. října a 22. listopadu 1937 účet vnucených správců o správě nemovitostí za určitou dobu a stanovil odměnu vnucených správců a uložil jim, aby složili výtěžky, a rozhodl o jiných otázkách, o něž tu nejde. Rekursní soud k rekursům obou stran částečně změnil a částečně zrušil napadené usnesení.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs navrhovatelů.

Důvody:

Usnesení rekursního soudu, které bylo napadeno dovolacím rekurssem, se týká správy nemovitosti povolené jako prozatímní opatření (§ 382 č. 2 ex. ř.).

Podle § 402, odst. 2, ex. ř. ve znění zák. č. 314/1936 Sb. z. a n. není proti rozhodnutím soudu druhé stolice o zatímních opatřeních dalších opravných prostředků.

Důvodová zpráva k zákonu č. 251/1934 Sb. z. a n. zdůrazňuje, že v řízení o zatímním opatření klade zákon váhu na rychlé provedení, že se často v praxi provádí toto řízení způsobem nadmíru obšírným a vleklým a že proto odpovídá prozatímnosti, budou-li opravné prostředky omezeny jen do druhé stolice. Z toho je zřejmé, že nebylo úmyslem zákonodárce vyloučiti dovolací rekurs jen u usnesení, jimiž se prozatímní opatření povoluje anebo příslušný návrh zamítá, jimiž se určuje rozsah prozatímního opatření, stanoví výše kauce a pod., nýbrž že dotčené omezení má platiti i o usneseních, která byla vydána při provedení povoleného prozatímního opatření (viz rozh. č. 15466 Sb. n. s.).

Byl proto odmítnut dovolací rekurs podle § 526, odst. 2, c. ř. s., §§ 78, 402 ex. ř., poslední ve znění zákona č. 314/1936 Sb. z. a n.).

Čís. 16930.

Pro otázku postihu mezi spolurukojními (§ 1359 obč. zák.) nerozhoduje, zda se zaručili společně nebo odděleně (samostatně) bez zřetele na druhého. Nejde však o spolurukojního, nýbrž o rukojní za schodek, zaručil-li se rukojní jen pro ten případ, kdyby pohledávka věřitelova nebyla vymožena na ostatních spolurukojních.

(Rozh. ze dne 12. května 1938, Rv I 503/37.)

Proti žalobě, kterou se na něm žalobkyně Anna B. domáhala zaplacení příslušné částky připadající na něho jako na spolurukojního, namítl žalovaný, že se za směnečný úvěr u Ž. záložny v N. zaručil jen pro ten případ, kdyby nebyla pohledávka, zaručená několika jinými

rukojmími, na nich vymožená a že podepsal směnky jako poslední až poté, kdy ostatní rukojmí již je podepsali. Soud první stolice zamítl žalobu konečně, kdežto odvolací soud jen pro tentokráte.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek soudu první stolice.

Důvody:

Nelze sice souhlasiti s názorem, zastávaným ve starším písemnictví, že není postihu proti spolurukojmímu tehdy, zaručili-li se rukojmí za týž dluh odděleně. V té příčině se vyvinulo rozhodování tak (srov. judikát č. 222 býv. nejvyššího soudu ve Vídni, uveřejněný pod č. 7414 Gl. U. n. ř.), že pro otázku postihu mezi více rukojmími není rozhodující, zda se zaručili za dluh společně nebo odděleně a zda se tedy některý rukojmí zaručil samostatně nehledě na druhého.

Leč v souzené věci jde o případ podstatně jiný. Soud první stolice zjistil — a zjištění to nebylo v odvolacím řízení změněno —, že žalovaný ručil jen pro ten případ, kdyby pohledávka záložny nebyla vymožená na ostatních rukojmích a že žalovaný podepsal obě směnky jako poslední.

Takového rukojmího nelze však pokládati za spolurukojmího potud, že by se jeho rukojemská povinnost rovnala rukojemskému závazku ostatních rukojmí, nýbrž žalovaný vystupuje tu jako rukojmí za možný schodek, jež by nebylo lze vymoci na ostatních rukojmích. Postižní nárok ostatních rukojmí proti žalovanému podle § 1359 obč. zák. nemá tu významu.

To plyne též z úvahy, že postižní nárok proti spolurukojmím vzniká podle předpisu § 1359 obč. zák. rukojmímu jen tehdy, zapraví-li celý dluh. Byl-li by však celý dluh rukojmím (rukojmími) zapraven, zaniká tím rukojemský závazek žalovaného a nelze proto ani z toho důvodu přiznati ostatním rukojmím postižní nárok proti žalovanému.

Předpis poslední věty § 896 obč. zák. nemá tu významu, ježto závazek žalovaného nelze klásti na roveň závazku ostatních rukojmí — jak již shora bylo dovedeno —, takže tu nelze mluvit o osvobození, jehož by se bylo dostalo žalovanému.

To, co odvolací soud zdůrazňuje, že se totiž omezení rukojemského závazku žalovaného nestalo se souhlasem ostatních rukojmí, nemá v souzené věci rovněž významu, ježto — jak bylo zjištěno — žalovaný podepsal obě směnky jako poslední, takže podjetí rukojemského závazku žalovaným nemělo vlivu na zaručení se ostatních rukojmí. Pro to svědčí též postup, jak došlo k zaručení se žalovaného. Byloť zjištěno, že se Živnostenská záložna v N. nechtěla spokojiti s ostatními ručiteli a že proto žádala žalovaného o rukojemství, při čemž bylo výslovně řečeno, že bude ručiti jako poslední a nikoliv společně s ostatními.